

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Μοιάζουν πολλές φορές οι λέξεις ανήμπορες να πουν το παραμικρό. Μένουν σαν κάποιοι αιωρούμενοι ασύνδετοι φθόγγοι τοποθετημένοι λες σε λευκές σελίδες χαρτί και περιμένουν κάποιο αόρατο χέρι να βάλει τους χαρακτήρες σε μια σειρά. Να σχηματίσει λέξεις και μετά φράσεις που να αποδίδουν κάποιο νόημα. Κάποιο νόημα. Σε ένα κόσμο που πασχίζει να μην βγάξει πια νοήματα. Που ίσως προτιμά αντί πια για λέξεις να συνεννοείται με χειρονομίες, γκριμάτσες και νοήματα σωματικά.

Θα μπορούσε να είναι αυτό ένα καλοκαιρινό παιχνίδι. Απόπειρα να γεμίσουν οι ώρες τηςσχόλης. Ένα μικρό θραύσμα καλοκαιριού μέσα σε τόσα άλλα θερινά θραύσματα. Θραύσματα από εύθραυστες ζωές που πλαγιάζουν σε αμμουδιές παρατηρώντας με τις ώρες μια θολή γραμμή που χωρίζει στο βάθος του ορίζοντα ουρανό και θάλασσα. Ή μια θολή γραμμή η οποία μπορεί κάλλιστα τα δύο στοιχεία να σμίγουν και όχι να διαχωρίζονται. Θραύσματα καλοκαιρινής δροσιάς σε ένα κόσμο που καίει κι ενώ συλλογιέσαι καθισμένος οκλαδόν πόση ματαιότητα κρύβουν οι καλοκαιρινές ασχολίες και πόση κρυφή γοητεία όταν ασυναίσθητα γεμίζεις τις χούφτες με άμμο και όπως κι αν το κάνεις αυτές σε λίγο θα αδειάσουν.

Πόση κρυφή γοητεία έχει να χτίζεις σαν πιτσιρικάς στην άμμο κάστρα για να τα γκρεμίσει το πρώτο κύμα ή ο άνεμος. Ή ακόμα πόση μαγεία κρύβει ο νυχτερινός ουρανός των αστεριών του πως αυτά παραμένουν αμέτρητα.

Είναι κι αυτοί τρόποι για να ξεγλιστράει η σκέψη. Να ξεγελαστεί ο νους την ώρα που μια πνιγηρή οσμή καμένης σάρκας τυλίγει ανεπαίσθητα τον πλανήτη. Όσο κι αν ο ήχος των κραυγών δεν μπορεί να ξεπεράσει μια συγκεκριμένη απόσταση. Όσο κι αν οι καπνοί δεν φαίνονται και πάλι έπειτα από κάποια απόσταση.

Οι λέξεις σφυρίζουν σα βομβαρδιστικά τα οποία αδειάζουν θανατηφόρο περιεχόμενο. Σφαγή, θρήνος, ερείπια και στάχτες. Γενοκτονία, φυλακή, νεκρική σιγή και αποκλεισμός. Κόσμος φυλακή, υποταγή, υποδούλωση και υποταγή αδιαμαρτύρητη. Γενοκτονία. Όσες λέξεις κι αν

Ξεφορτώσεις είναι φτωχές να περιγράψουν όχι αυτό ου συμβαίνει ή έχει ήδη συμβεί, αλλά το μοντέλο ενός νέου κόσμου το οποίο παγιώνεται. Παγιώνεται και θεμελιώνεται άνω σε αμέτρητα δάκρυα και δυστυχία προκειμένου να διαφυλαχθεί μια ψευδεπίγραφη ευημερία μιας ολιγομελούς κάστας.

Πώς να αντιδράσουν οι εγκλωβισμένοι της Γάζας και πώς να αντιδράσουμε κι εμείς; Όπως και να συναρμολογήσεις τις λέξεις, με όση μαεστρία κι αν ταιριάξεις τις φράσεις κενό και ελλιπές θα είναι πάντα το νόημα όσο δεν ανακατεύεται ενδιάμεσα η ελπίδα. Δεν την σκοτώνουν μόνο οι ερπύστριες την ελπίδα. Δεν την καίνε μόνο πυρά βλημάτων, όλμων και πυραύλων. Τη σκοτώνει η απάθεια και η σιωπή. Η λήθη και η αδιαφορία όταν οι θάλασσες δίπλα μας έχουν γεμίσει από αίμα δεν γίνεται να κολυμπάμε σα να μη συμβαίνει απολύτως τίποτα. Κάπου μεστώνει η οργή και πασχίζει να γίνει και υλική δύναμη, όμως τα γεράκια του πολέμου κι οι εξολοθρευτές μάς έχουν από παντού κυκλώσει. Αυτό είναι το μέλημά τους. Να σβήσουν στο τέλος την ελπίδα, την αισιοδοξία και τη δίψα για ένα καλύτερο μέλλον. Συνδαιτημόνες μακάβριων γευμάτων χαράζουν ή καταργούν σύνορα με το αίμα των αθώων.

Τα μικρά θραύσματα του καλοκαιριού θα ξεθωριάσουν κι αυτά με το πέρασμα των ημερών και θα σβήσουν με τις πρώτες βροχές. Η υποχώρηση από το όνειρο για έναν καλύτερο κόσμο δεν μπορεί να είναι μόνιμη. Αλίμονο αν γίνει αυτό. Αλίμονο αν δεν βάλει ο ίδιος ο άνθρωπος στόχο να υπερβεί τον εαυτό του και να γίνει καλύτερος και σοφότερος. Όσο κι αν μοιάζει να έχει ξεχαστεί αυτό θα μένει πάντα σα σπίθα που θα συντηρεί τη φωτιά της ανατροπής. Της εφόδου σε έναν ουρανό κόκκινο, αλλά όχι από αίμα. Γι αυτό ας μην ξεγελιόμαστε. Μπορεί για πολλούς η παρτίδα να μοιάζει χαμένη. Στα μικρά θραύσματα του καλοκαιριού μπορούμε να συντηρήσουμε τη σπίθα που θα ανάψει τις φωτιές της απελευθέρωσης.. Στα μικρά θραύσματα ας συντηρήσουμε και τις σπίθες μια παιδικής αθωότητας που μετράει τα άστρα και τροφοδοτεί αενάως την επαναστατική μας φλόγα. Έστω κι αν νικητής βγαίνει ο νυχτερινός έναστρος ουρανός....

XX - VII - 2014